

Η ένωση

- ψυχική και σωματική - ενός νέου και μιας νέας είναι ένα χαρούμενο γεγονός της Δημιουργίας του Θεού, που λέγεται γάμος

Σε όλα τα ηθικά και κοινωνικά θέματα υπάρχει η κοσμική θέση, υπάρχει και η Εκκλησιαστική θέση. Μετά την αλλοτρίωση του Ελληνορθόδοξου λαού μας, ο κόσμος (ο στερημένος του «κόσμου» = του στολισμού της Παραδόσεώς μας) έχει την ιδική του ηθική, έχει την ιδική του κοινωνική αντίληψη.

Αλίμονο, λέει το Ιερό Ευαγγέλιο, αν το σκοτάδι το βλέπομε σαν φως και το φως σαν σκοτάδι. Αλίμονο αν το μαύρο το κάνομε άσπρο και το άσπρο μαύρο. Σύμφωνα, λοιπόν, με την αλλοπρόσαλλη ηθική του κόσμου, οι προγαμιαίες σχέσεις των δύο φύλων δεν θεωρούνται επιλήψιμες. Μάλιστα οι ολοκληρωμένες σχέσεις ανδρός και γυναικός εκτός του μυστηρίου του γάμου θεωρούνται κατά κάποιον τρόπο φυσικές!

Υπάρχει μεγάλη άγνοια. Η κατά φύσιν = η φυσική κατάσταση του ανθρώπου είναι να ζει όπως οι εντολές του Θεού - Δημιουργού προστάζουν. Και μέσα από αυτήν την «κατά φύσιν» κατάσταση να φθάσει στο «**υπέρ φύσιν**», δηλαδή στην υπερφυσική κατάσταση. Δηλαδή στο «**καθ' ομοίωσιν**», στην αγιότητα και στην ένωση με το Θεόν. Αντίθετα, το «παρά φύσιν» είναι η κατάσταση του ανθρώπου έξω από τις εντολές του Θεού - Δημιουργού. Μέσα στην αμαρτία είναι η

παραφυσική ζωή, για την οποία δεν μας έπλασε ο Κύριος.

Στην εποχή μας, που κυριαρχούν στην οικουμένη οι τρεις μεγάλοι τύραννοι, **φιλαργυρία, φιλοδοξία, φιληδονία**, έχουμε αυτονομήσει τα πάντα. Έτσι, όπως αυτονομήθηκε και η ηδονή, το σεξ. Κι **ενώ η ηδονή εδόθη στη συζυγική σχέση και στην ένωση του ανδρογύνου με σκοπό την τεκνογονία, η ηδονή απομονώθηκε, το σεξ αυτονομήθηκε και έγινε σκοπός**. Αυτοσκοπός. Εδώ έχουμε διαστροφή της αρχικής δημιουργικής πράξεως. Χωρίς την ηδονή είναι αμφίβολο εάν ο άνθρωπος θα ετεκνοποιούσε. Έτσι η Πρόνοια του Θεού έβαλε την ηδονή, το σεξ, σαν ένα δόλωμα για την τεκνογονική σκοπιμότητα. Δεν το έβαλε ως σκοπό, αλλά ως μέσον.

Ο σύγχρονος άνθρωπος, με την πολλή του λογική, τον άκρατον ορθολογισμό του, διαστρέφει τα πάντα. Ανατρέπει την τάξη του Δημιουργού, και πληρώνει και πληρώνεται για την ανατροπή αυτή και για την αταξία του αυτή.

Η ένωση – ψυχική και σωματική – ενός νέου και μιας νέας είναι ένα χαρούμενο γεγονός της Δημιουργίας του Θεού, που λέγεται γάμος. Είναι ένα μυστήριο. **Μυστήριο αγάπης. Μυστήριο πίστεως. Μυστήριο ελπίδος. Μυστήριο της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος**. Ανάλογο με το μέγα μυστήριο που ενώνει την Πανάμωμη Νύμφη του Χριστού Εκκλησία με τον Αιώνιον Νυμφίον. Γι' αυτό η Εκκλησία μας εξαγιάζει την ένωση του ανδρογύνου με το ιερό μυστήριο του γάμου. Εξαγιάζει ψυχοσωματικά τους δύο. Και τους κάνει ένα. Και δίνει στη σχέση μια ιερότητα, που δεν υπάρχει, που δεν μπορεί να νοηθεί στην προγαμιαία, ανθρώπινη ή και ζωώδη σχέση.

Ακόμη η Εκκλησία μας εξαγιάζει, υψώνει, τονώνει και αποκαθαίρει τον έρωτα, τον πραγματικόν έρωτα. **Τι είναι έρωας;** Είναι η βαθιιά, η φλογερή, η σφοδρά αγάπη. Αυτή η αγάπη δίνεται από τον Θεό που είναι **Αγάπη** και αγιάζεται και κραταιώνεται και διαιωνίζεται από τον Θεό μέσα στην Εκκλησία Του. Που πάει αυτός ο έρωτας και αυτή η αρχική αγάπη δύο ερωτευμένων όταν περάσουν ένα – δύο, πέντε χρόνια αρραβωνιασμένοι; Που πάει αυτή η τρελλή μανία και η ξέφρενη έλξη όταν χωρίζουν μετά από ένα εξάμηνο ή ένα χρόνο; Αυτός ο έρωτας και η αγάπη δεν έχουν χρονική διάρκεια εάν δεν προϋποτίθεται η εν Χριστώ ζωή στην Εκκλησία. Γιατί είναι αγάπη χωρίς Χάρη Θεού. Μόνον ανθρώπινη, μόνον σαρκική ή μόνον ζωώδης. **Η Εκκλησία και η χάρη του Θεού δίνουν διαχρονικότητα σε όλα.**

Και είναι νόμος σχεδόν ότι ο κορεσμός φέρνει την άρνηση. Έτσι στην προγαμιαία σχέση (στον αρραβώνα ή όχι), χωρίς την Θεία Χάρη κορέννυται η σάρκα, το σώμα, κορέννυται και η ψυχή. Δεν υπάρχει η ιερότης του μυστηρίου, που ανανεώνει την

αγάπη, που φρεσκάρει την ένωση. Και έρχεται η άρνηση. Ξεθυμάνει η πρώτη αγάπη. Και ακολουθεί ο χωρισμός, η διαίρεση.

Είναι ψέμμα να πει κάποιος ότι δεν μπορεί να υπάρξει γνωριμία προ του γάμου και αγνότητα. Γνωρίσαμε και γνωρίζουμε νέους που έφθασαν στο στεφάνι με την δόξα και την τιμή της παρθενίας. Αντίθετα, έφηβοι νέοι και νέες, πριν ακόμη ωριμάσουν, δοκιμάζουν τις προγαμιαίες σχέσεις, σπαταλώντας στα άγουρα χρόνια την δροσιά της εφηβείας και βιάζοντας την φύση, πολύ πριν έλθει η ευλογημένη ώρα του γάμου.

Στην εκκοσμικευμένη εποχή μας όλες οι αξίες υποβαθμίζονται. Δεν παύουν όμως να είναι αξίες. Έτσι, το μυστήριο του γάμου, η συζυγία, η οικογένεια, το παιδί, η παρθενία υποτιμώνται. Αντίθετα, γίνονται τρόπος ζωής και διαφημίζονται η πορνεία = προγαμιαίες σχέσεις, η μοιχεία, η έκτρωση, τα αντισυλληπτικά. Με άλλα λόγια η ύλη, η σάρκα. Οι σύγχρονοι άνθρωποι, όπως τότε, επί της εποχής του Νώε, γίναμε σάρκες.

Με τις προγαμιαίες σχέσεις είναι συνδεδεμένη και η ζωή χωρίς φραγμούς: Ξενύχτι, γλέντι, ποτό, ναρκωτικό, τροχαία δυστυχήματα, στείρωση, ασθένειες, θάνατοι. Συχνά - πυκνά επαληθεύεται η αποστολική φωνή: «*Τα οψώνια γαρ της αμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6:23). Η αναγκαιότητα των προγαμιαίων σχέσεων είναι ένας μύθος, που καλλιεργήθηκε κυρίως από την ψυχανάλυση του Φρόυντ και άλλες αθεϊστικές θεωρίες. Απέναντι, όμως, σ' αυτούς τους παροδικούς και εφήμερους μύθους υπάρχει η Αιώνια και Ακατάλυτη Αλήθεια του Ευαγγελίου και της Εκκλησίας μας.

Μπροστά στο τέλος και μετά από αυτό ανεξάρτητα από το ρομαντισμό πολλών κατοίκων του κήπου, το τέλος των σχέσεων είναι κάτι κοινό. Μπροστά στο τέλος, καθένας έχει την άμυνά του:

Αρχιμανδρίτη Ιωαννικίου Κοτσώνη

Πηγή: xristianos.gr